

θήσουν ανέτως το ύπεροχο θέαμα του κυνηγιού.
 'Ο κελτασμός άκούστηκε σέ λίγο πύδ κοντά καί τέλος, ανάμεσα άπ' τούς ψηλούς θάμνους του δάσους έπυρόβαλε μιιά όλόκληρη αγέλη άγρίων άλόγων.

Θά ήσαν διακόσια ώς τριακόσια άλογα.
 Στάθηκαν όμοως σ' άρκετή άπόσταση άπό τή λίμνη καί άρχισαν νά μυρρίζονται τόν αέρα.

"Άξαρνα ένα όμαδικό χλιμίντρισμα άκούστηκε καί' όλόκληρος ή αγέλη έφάστη σέ φρυγή καί' έμάθηκε πάλι μέσα στο δάσος.

"Η δόνα Ροζαρίτα παραξενεύτηκε.

— Γιατί έφυγαν καί δέν πλησίασαν στή λίμνη, νά ούθούν τή διμνη τους; ούτησε τόν πατέρα της.

— Φοβήθηκαν, κόρη μου, απάντησε ο δόν Αύγουστίνος. Μυρίσθηκαν άνθρακώδεις καί τοβμάζαν.

Πέρασαν μερικά λεπτά άπόλυτης ήσυχίας καί' άξαίρνα άκούστηκε νέο ποδοβολήτο.

Μιά νέα αγέλη άγρίων άλόγων έφτασε καλπάζοντας ώς τήν άκρη του δάσους καί στάθηκε. Μά καί τ' άλογα αυτά διατάξαν νά πλησιάσουν στή λίμνη. "Η παρουσία των ανθρώπων τά τοβμάζε.

Δέν διεκρίναν θέαμα κανένα, αλλά μυρρίζοντοσαν τόν κίνδυνο σταν αέρα.

"Έτσι συνέβη καί με τή δεύτερη αυτή αγέλη ότι καί με τή πρώτη. Άκού έδίστασε γιά μερικά δευτερόλεπτα, έμάθηκε καλπάζοντας, μέσα στή ζούργλια.

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΑΛΟΓΟ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΩΝ

"Ένα μόνον άλογο έμεινε στή θέα του, άγριο, περιήμανο, με τόν τράχηλό τεντωμένο, τó κεφάλι ψηλά, ορθόστητα τ' αυτιά του, ορθόνοιχτα τά ποδούνια του. Όσμιζόταν τόν αέρα καί' έφρασεσσε όλόκληρο. "Ήταν λευκό, κατάρλευο σάν τó χιόνι, λευκό σάν θερινό σύννεφο, ανάμεσα στο θαυματούχο φόντο του δάσους. "Ο τράχηλός του ήταν εύγραμμως καί κομμάτιωτός σάν τού κύκλου. "Η χαίτη του μακριά καί χιονόβης σάν τó μετάξι. "Ένα λευκό λοβό ανέμιζε πάνω άπ' τó μέτωπό του. Τά μάτια του σπηλιφοβολούσαν. "Η στήρα του, έπασ κρονώδες λεικαριότρονο τριχών — ιππασί νά πη κανείς — έμισώγεινε με όργη καί πείσμα τά τορνεστά του καπούλια.

Ποτέ μιιά άνθρωπον δέν είχαν αντίκρισει πύδ ύπεροχο, πύδ ύπερίμανο ζώο.

"Η λευκότης του ή αν άγραστη, άμιόλινη, ένδοξασωτική, έπαρλατωτική. Κατωβαίνοντας ότι κοντά στή λίμνη ύπηρχαν άνθρωποι, τó περιήμανο ζώο είχε σπαθεί διαπαιγνικό καί γεμιστό όργη. Μύριζε τόν αέρα, καί ποδοβόλυνε τή γη, με πείσμα.

"Ο δόν Αύγουστίνος, ή δόνα Ροζαρίτα, ο δόν Τραγαυόδρος, οί ύπηρετες των κα' οί κυνηγοί κούταξαν τó άλογο αυτό με θαυμασμό, χωρίς νά μιλούν, χωρίς ν' άνατένουν σχεδόν.

Έχγαν μαροσκά τους τó περιήμανο, τó ξακουμένο σ' όλο τó Μεξικό Λευκό "Αλογο των Λειμώνων, τó άλογο γιά τó όποιο μιλούσαν με ένθουσιασμό όλοι όσοι τó είχαν αντίκρισει στις μαγετικές έξοχαρειτες τους ανάμεσα στή ζούργλια λευκού καί Έφουθόδερμου.

Τό Λευκό "Αλογο των Λειμώνων!...

Τό ύπεροχο, τó μαγικό, τó άπύλληπτο, γιά τó όποιο τόσο καί τόσο λεγονόσαν στα μέρη αυτά.

Τό άλογο —όλασία, τó άλογο —φάντασμα, όπως τó θεωρούσαν πολλοί.

Τό λευκό άλογο στάθηκε γιά μερικέσ στιγμής διαστακτικό καί' έξαρνα έφασε μερικά σπληήματα πύδ τήν όχθη τής λίμνης. Πηδώντας έτσι ανανόταν σάν νά είχε φρερά καί νά πετούσε. Τόσο ήταν γοργόκινητο καί τόσο έαίρνο...

Μόλις έφτασε στήν όχθη τó περιήμανο ζώο, στάθηκε καί τέντωσε πάλι τó λαμό του άνήσυχο. Μά διαφύσε φάγεται πολύ. Κι' άδιαφορώντας πεία γιά τόν κίνδυνο, περιφρονώντας τους έχθρους του, πήδησε στο νερό, γουάισε μέσα σ' αυτό καί' άρχισε νά πίνει, νά πίνει, οδώνοντας τή δόξα του καί φουθνίζοντας εύχαριστημένα.

"Η στιγμή ήσαν κατάλληλη.

Κι' ένας άπ' τούς άνθρώπους του δόν Αύγουστίνου πήδησε σ' άλογό του καί ώρμησε πύδ τó λευκό άλογο άνεμίζοντας ψηλά τó

βρόγχο του. Μόλις έφτασε άντίκρου στο ύπερήμανο ζώο, ο κυνηγός τόν άγρίων άλόγων πέταξε εναντίον του τó βρόγχο του.

"Ο βρόγχος οφείρισε στόν αέρα, έφτασε πάνω άπ' τó λευκό άλογο, τή στιγμή πύδ τέντωσε ψηλά τó λαμό του έρεθισμένο καί' άνήσυχο καί δέθηκε γύρω στόν τράχηλό του.

"Η έπαρη του βρόγχου άπ' ενός καί ή παρουσία του κυνηγού από τó άλλο μέρος, έκομαν τó ύπερήμανο ζώο ν' άγριένη. Χλιμίντρισε άγρια καί τινάχτηκε έπάνω με τόση σβελτάδα, ώστε τó σχοινύ τού βρόγχου τέντωσε άπότομα.

"Ο κυνηγός πύδ τó κοιτούσε σφριχτά κατακάλυψε τότε στή γη μαζί με τ' άλογό του. Συγχρόνος τó λευκό άλογο έφασε ένα δεύτερο τεράστιο πύδημα. Τίναξε τó βρόγχο άπ' τó λαμό του καί' έρχισε νά κολυμπήσων ντελερίνα, πύδ τήν άντιθέτη όχθη τής λίμνης, διασχίζοντας τά νερά γοργά, άφορισμένο καί' άγριο.

Τή στιγμή αυτή ένας δεύτερος κυνηγός πρόβυλε στήν όχθη πύδ τήν όποια κολυμπούσε τó λευκό άλογο, κροτώντας έτοιμο τó βρόγχο του.

"Η πάλι επροαιρύνετο έντάτως ένδιαφέρουσα.

Κι' ο δεύτερος όμοσ κυνηγός είχε τήν τύχη του πρώτου. Τó λευκό άλογο τίναξε τόν βρόγχο άπ' τόν λαμό του, τόν κούλησε καί' αυτόν μέσα στα νερά τής λίμνης καί κούησε στο δάσος, πηδώντας άνάερα, σάν νά μην άγγιζε τή γη.

— Άς σταματήσώ τó κυνήγιο, είλε τότε ο δόν Αύγουστίνος, καί' άς έτοιμαστούμε γιά τó δείπνο.

Οί ύπηρετες άρχισαν ν' άνάβουν τίς μεγάλες φωτιές καί νά έτοιμάζουν τó φαγητό.

Τή στιγμή αυτή, ή Ροζαρίτα, ή όποια άντιπονοούσε νά μιθή νέα γιά τόν Τιβούραμο, πλησίασε τόν Έγκλίνα καί' άρχισε νά συνομιλή μαζί του.

Σγαύ-σγαύ, έφτασε καί στό θέμα, πύδ τόσο τήν ένδιέφερε. Ζήτησε από τόν κυνηγό πληροφορίες γιά τόν άγριαμένο της, αλλά ο Έγκλίνας δέν ήξερε ατολίτως τίποτε γιά τόν Τιβούραμο.

— Νομίζετε, ότι τó μέρος αυτό είχε επανόδινο; ούτησε κατόπιν ή νέα τόν κυνηγό. "Υπάρχει φάθος νά μάς έπιτεθούν οί 'Ινδοί;

— Δέν πιστεύω νά τολήψουν, δεσποινίς, απαντήθηκε ο Έγκλίνας.

— Κι' όμοσ είδατε ένός έρχόμεστε έδώ, διω πολλή έπόπυτες έφουθόδερμου.

— Ναι, γούζουν στα μέρη αυτά πολλοί κακοποιοί, λευκοί καί έφουθόδερμοι, αλλά δέν θα έχουν ποτέ τó θάρρος νά μάς ενηλιήσουν.

— Είν' αλήθεια, κόρη Έγκλίνα, ότι στο μέρος αυτό του δάσους περιούρει ένας 'Ινδός λιηστής, ο όποιος δέν διατάζει νά τά βάζη άξόγια καί με τά θηρία;

— Ναι, δεσποινίς. Τόν είδα μάλισα μιιά μέρα νά παλέμη με μιιά τεραστία αρκούδα, αλλά ο 'Ινδός αυτός είχε μάλλον τρελλός. Δέν πρέπει συννεπως νά φοβώστε.

— Καί οί περιαιτά τής έρημου, κόρη Έγκλίνα; Έχετε άκούσει νά γίνεται λόγος γ' αυτούς;

— Ναι. Είνε οί καταραμένοι ιμαίδες, ίκανοί γιά κάθε άτιμία καί γιά κάθε έγκαλία. Άλλά μην άνησυχίτε, δόνα Ροζαρίτα. Είμαστε καλά όπλισμένοι καί θα τó σκεφθή πύδ εκείνος πύδ τολμήση νά μάς έπιτεθή.

— Είνε περίεργο, είπε ή δόνα Ροζαρίτα, έπαναρωμένη στό ζήτημα πύδ τόσο τήν άτασολούσε, είνε, λέγω, περίεργο, κόρη Έγκλίνα, πύδ σεις, κυνηγός των δασών δέν ενιάβατε τίποτε γιά τόν νέο πύδ σάς ούτησε;

— Ποιόν, δεσποινίς; — Τόν Τιβούραμο 'Αρελλάνο.

— Μή σάς φαίνεται παράξενο, δεσποινίς. Τά δάση του Μεξικού είνε άπέραντα. Πώς λοιπόν μπορεί νά ξερην κανείς τί γίνεται μέσα σ' αυτά;

— Είνε δυνατόν νά εκοτόισαν τόν νέο αυτόν 'Ινδού ή λιηστά;

— Δέν είπα αυτό, δεσποινίς. Πάντος...

— Τι θέλατε νά πητε; Μιλήστε έλεύθερα.

— Θέλω νά πώ, πύδ εύχαρίστως θα έρευνούσα γιά τήν άνεύρεση του 'Αρελλάνου, άν θέλατε.

(Άκολουθεί)

Τόν είδα νά παλέμη με μιιά αρκούδα!...